

Kazlų Rūdos Kazio Griniaus gimnazijos mokinių kūrybos konkursas

„Mūsų žodžiai- Tau, Kazlų Rūda!“, skirtas Kazlų Rūdos 270- osioms metinėms

Rašinys

Kazlų Rūda išugdo menišką, savo miestui neabejingą asmenybę

Kazlų Rūda - miestelis, iš visų pusių apsuptas didingų girių - akį veriančio, gyvybingo, sakralaus, žmogaus rankų nepaliesto, stebuklingo kraštovaizdžio. Pats miestelis kuriamas, tobulinamas ir puoselėjamas jo gyventojų jau du šimtus septyniasdešimt metų. Per šį nemažą laiko tarpą Kazlų Rūda labai pasikeitė, jos grožis skleidėsi pamažu, kaip puoselėjama, laistoma ir prižiūrima gėlė. Dabar Kazlų Rūda žydi gražiausiomis spalvomis. Mūsų brangus miestas išugdė jau ne vieną kartą. Kartą žmonių, kurių daugelis jautė pagarbą, meilę ir atsidavimą gimtajam kraštui. Kuo Kazlų Rūda tokia ypatinga, kodėl išugdo menišką sielą, kurios jaučia artumą miesteliui, pareigą kurti jį? Ką ji turi tokio, dėl ko verta stengtis, sugrįžti ir gyventi čia?

Kazlų Rūda - tai jos žmonės, savo rankomis ir pastangomis noriai kuriantys miestelį, besistengiantys dėl visų gerbūvio. Jie turi galimybę gerais darbais padėti skleisti miestui, kurti jį, lipdyti po gabalėlį, kiekvienas po truputėlį it skulptūrą, tik tuomet bus sukurtas išpūdingas meno kūrinys – kantrybės, sąžiningumo ir gerų norų šedevras, verčiantis aikčioti, stebėtis ir grožėtis ne vieną jausmingą žmogų. Tikiu, jog tvirta meilė, dėkingumas gimtajam miesteliui daro jį gražesnį, turtingesnį, tokį, apie kokį visi svajojame. Kad Kazlų Rūda auga dėl ją kuriančių žmonių, įrodo čia gyvenančių ar gyvenusių garsių Kazlų Rūdos gyventojų mintys apie savo miestą. Garsus menininkas, tapytojas ir skulptorius, be kurio medžio skulptūrų jau neįsivaizduojamas miestelis, sarmatijos kultūros šalininkas Vytas Aputis visą laiką gyveno šiame mieste ir pripažįsta, kad šis kraštas jam reiškia daug: „Visa mano kūryba yra skirta Kazlų Rūdai, dėl jos aš stengiuosi, o visą sielą ir protą esu panardinęs į Kazlų Rūdos Kazio Griniaus gimnaziją. Mano misija - į pasaulį išvesti ir išugdyti kuo daugiau jaunųjų menininkų. Visą save atiduodu miestui, daug peizažų esu nutapęs, skulptūrų sukūręs būtent Kazlų Rūdai. Ėjau į politiką tam, kad kelčiau jos meno lygį, padėčiau tobulėti. Viską skiriu miestui, o save vadinu žmogumi, atsidavusiu ir gyvenančiu dėl jo gerovės.“ Tokias mintis menininkas išsakė paklaustas, ką jam reiškia Kazlų Rūda. Tik gyvenantys ar gyvenę šiame miškų turtingame krašte gali suprasti mokytojo žodžius. Niekur kitur nerasi tokios ramybės, pažįstamų ir artimų veidų, gatvių, parkų, pastatų. Kazlų Rūda unikali girių apsuptimi, gamta, kuri skatina jausmingumą, ugdo menišką sielą, turtina žmogaus dvasią, dėl to, mes esame

taip prisirišę prie šio krašto, kuris dovanoja mums ramybę, sielos atgaivą, verčia stengtis, kad jo ateitis būtų gražesnė.

Kokią didelę reikšmę žmogui daro gimtasis miestas, koks brangus kiekvienas prisiminimas apie jį ir kaip pasiilgstama bei trokštama sugrįžti į Kazlų Rūdą, ją palikus, įrodo iš mūsų miestelio kilusio ir jo iš širdies bei prisiminimų neišbraukusio kalbininko, profesoriaus, sudariusio ir išleidusio Kazlų Rūdos šnektos žodyną, Aldono Pupkio ilgesys, prisiminiai, apmąstymai. Toks ilgesio kupinas ir daugelį Kazlų Rūdos gyventojų verčiantis susimąstyti ar net susigraudinti profesoriaus pasakojimas „Kazlai pilni smėlio“ 2010-aisiais metais tapo Nacionalinio Lietuvos diktanto tekstu: „Kada kaštonai apsikaišo žiedų žvakutėmis ir pro juos Vilniuje tenka eiti į darbą, širdyje prabunda ne tiek pavasarinis nerimas, kiek anų tėviškės kaštonų ilgesys, žiedlapių byrėjimo pasaka, niekada daugiau neateisianti ir nebegrįšianti.“ Kalbininkas dažnai sugrįžta į gimtąjį miestą, susitinka su jo žmonėmis, ypač moksleiviais, kuriuos skatina mylėti gimtąją kalbą, šnekėti suvalkiečių tarme, ugdo meilę savo kraštui. Gaila, bet dažnai gimtojo miestelio svarbą įvertiname tik palikę jį, išvykę į kitą miestą ar net šalį ir tuomet mus užplūsta jausmai. Mes ilgimės Kazlų Rūdos, nes ją gerbiame, mylime ir branginame, ji lyg mama mus užaugino, mama, ant kurios kartais taip pykstame, prieš kurią maištaujame, bet jos niekada nenustosime mylėti, branginti ir saugoti. Čia visada trokšime sugrįžti, nuraminti širdį ir tyliai, negirdimai ištarti - esu namie, esu Kazlų Rūdoje, ir čia man gera.

Rimvydas Žigaitis - tai dar vienas gimtojo miestelio mylėtojas, iš šio krašto ne tik pasisėmęs dvasios stiprybės, kūrybinės išminties, bet ir daug jam davęs. Kompozitorius, kultūros ir meno veikėjas, profesorius, pedagogas, Lietuvos muzikų sąjungos prezidentas savo darbais įrodė meilę, pasiaukojimą ir siekį kurti geresnę Kazlų Rūdos ateitį. Tai žmogus, kurio iniciatyva mūsų miestas turi muzikos mokyklą ir gali ugdyti jaunuosius talentus. Bendradarbiavimo su mokykla R. Žigaitis nenutraukė. Nuo 1979 metų, kuomet ji buvo įkurta, čia reguliariai vyko ir tebevyksta koncertai, susitikimai su žymiausiais Lietuvos muzikais. Profesorius dažnai lankėsi gimtajame mieste, bendraudavo su jaunimu ir pedagogais. Lietuvai daug nusipelnęs kompizitorius stengėsi skleisti Kazlų Rūdos jaunimui kultūros vertybes, propaguoti meną. Rimvydas Žigaitis iki gyvenimo pabaigos rūpinosi Kazlų Rūda, skyrė jai daug dėmesio. Atidus menininko rūpestis parodo, kaip jis ją mylėjo, vertino, gerbė, puoselėjo, kaip altruistiškai, atsidavęs ir iš širdies kūrė, tobulino miestelį. Jo darbai - tai didelis ir tvirtas ramstis, prilaikantis mūsų miesto sienas. Kazlų Rūda, jos apylinkės yra artimos, brangios, širdžiai mielos. Todėl ne vienam išvykus visada norisi čia sugrįžti, nes svetur negali pajusti tos ramybės, šlumos, užliejančios širdį, vos tik prisiminus brangų, mylimą savo kraštą, miestą. Kazlų Rūda išugdo kūrybingus žmones, kurie nepamiršta savo

gimtinės, jie siekia atiduoti save, perteikti patirtį, palikti gilesnį pėdsaką gimtojoje žemėje, kurti miestelį, gerais darbais prisidėti prie skaisčiau šviečiančios Kazlų Rūdos saulės.

Kazlų Rūda šiuo metu išgyvena geriausius laikus, per visus du šimtus septyniasdešimt metų ji dar nebuvo tokia išpuoselėta, graži ir turtinga. Čia užaugo daug iškilių žmonių, kurie nenustoja branginti gimtosios žemės, gyventi dėl jos. Jubiliejų švenčiančio mūsų miestelio žmonės prisideda prie jo kūrybos, kad miesto ateitis taptų dar šviesesnė. Kazlų Rūda nėra vien tik gyvenamoji vieta, tai kur kas daugiau. Jos didingų girių grožis įkvepia, suvirpina širdį, o ramybės, artumo ir saugumo jausmas būnant miestelyje verčia stengtis dėl jo gerovės. Gimtasis miestas tai vieta, kur siela gali surasti ramybę, širdis artumą, o protas atgaivą, kur visada jausies saugus, mylimas ir suprastas.

Ieva Bosaitė,

Kazlų Rūdos Kazio Griniaus gimnazija

3a klasė

